

Ondanks zijn eerdere aankondiging dat hij als senator zou opstappen en zijn verwijdering uit de Partito della Rifondazione Comunista (PRC), besliste Franco Turigliatto (lid van de Italiaanse afdeling van de Vierde Internationale), op basis van druk vanuit de sociale bewegingen, toch in de senaat te blijven zetelen.

De Italiaanse regering-Prodi heeft maar een nipte meerderheid van twee zetels in de senaat, waarvan één ingenomen wordt door onze kameraad Franco Turigliatto (actief in Sinistra Critica, de linkervleugel binnen PRC die kritisch staat tegenover de regeringsdeelname van de partij). Tijdens een stemming in februari over de uitbreiding van de legerbasis van de NAVO in Vicenza en het sturen van Italiaanse soldaten naar Afghanistan, stemde Franco samen met een ander links parlamentslid tegen, wat voor een regeringscrisis dreigde te zorgen. Hij werd hierin gesteund door vele anti-oorlogsactivisten, die de week voor de stemming met 100.000 in Vicenza betoogden. De druk op hem was echter groot: hij werd er (niet in het minst vanuit zijn partij, de PRC) van beschuldigd de terugkeer van Berlusconi te versnellen. Daarom nam hij zich voor niet tegen de motie van vertrouwen in de regering te stemmen, die kort na de stemming over de legerbasis werd gehouden. Er is immers een reële vrees bij tal van arbeiders en linkse mensen dat de rechtse Berlusconi terug aan de macht zou komen. Franco nam zich voor niet op de val van de regering aan te sturen, maar wel tegen alle concrete militaristische voorstellen te stemmen. De PRC startte snel een procedure om hem uit de fractie en uit de partij te zetten. Sinistra Critica houdt zich dan ook noodgedwongen klaar om te breken met de PRC en een autonome politieke pool ter linkerzijde te vormen, eventueel samen met anderen.

De brutale reactie van de PRC en de enorme steun vanuit de sociale beweging zorgden ervoor dat binnen Sinistra Critica de neuzen allemaal in dezelfde richting staan. Franco kondigde ook aan dat hij ontslag zou nemen uit de senaat en zijn mandaat terug zou geven aan de PRC. Dat was volgens hem een correcte houding t.a.v. de diepe meningsverschillen met de leiding van de partij waarmee hij verkozen raakte. Op de vergadering van Sinistra Critica op 15 april werd hem echter gevraagd zijn mandaat niet op te geven, maar verder te zetelen. Franco heeft nu aangekondigd dit inderdaad te zullen doen.

Hij geniet dan ook van brede steun, zowel aan de basis van de PRC als in de sociale beweging. In de week rond de moeilijke stemming in de senaat over de legerbasis van Vicenza was er een enorme media-aandacht voor Franco. Het is op basis van de massale vraag van onderuit om in de senaat te blijven als belichaming van een antikapitalistisch alternatief en vertolker van de eisen van de sociale bewegingen, dat Franco zijn plannen herzien heeft. Tijdens tientallen lokale vergaderingen en in vele duizenden brieven werd hij daartoe aangespoord.

Hij zal zich nu in de senaat verder verzetten tegen de oorlog in Afghanistan, de precarisering van de arbeid, en de aanvallen tegen lonen en pensioenen. Hij beloofde zich ook specifiek te richten tegen allerlei privileges die de parlementairen te beurt vallen. Op een moment dat de lonen worden aangepakt, is het immers niet te doen dat parlementairen zichzelf allerlei bijzondere voordelen gunnen. Voor zijn verwijdering uit de PRC stortte Franco 55% van zijn emolumenten als senator aan de partij, en steunde ook allerlei sociale bewegingen en kritisch linkse tijdschriften. Nu zal hij daarmee Sinistra Critica steunen, dat poogt na de verrechtsing van de PRC opnieuw een linkse pool op te bouwen op het politieke terrein.